

Zondag 19 september 2021 Schuilen bij God

Evangelielezing: Johannes 7 : 1 – 13

Veel mensen haakten af, zo hebben we vorige zondag gehoord. Niet langer met Jezus mee. Je zou kunnen denken dat vanaf dat moment die groep van de twaalf rond Jezus niet zoveel meer voorstelt, gemeden wordt. In ieder geval met rust gelaten wordt.

Maar niets is minder waar. Het is niet zo dat men Jezus nu minder gevaarlijk acht. Er hangt een spanning over alles wat er nu verteld wordt.

De tegenstellingen spitsen zich toe. Voor wie weet hoe het afloopt met Jezus werpt het kruis al de eerste schaduwen vooruit.

Er zijn veel mensen afgehaakt, maar Johannes richt de schijnwerper nu op de broers van Jezus. Die geven advies aan hun broer: je moet je niet bij de situatie neerleggen, je moet de massa weer opzoeken. Zorgen dat je gezien wordt. Vandaag zouden we zeggen: Je moet op Facebook en op Instagram.

Zorg dat je gevonden wordt en zichtbaar blijft. Als je niet op sociale media te vinden bent dan besta je niet.

Ze moeten je kennen, ze moeten zien wat je doet - en dat zal de mensen overtuigen. Publiciteit. Dat zeggen de broers tegen Jezus. Maar verder denken zij er niet anders over dan degenen die afgehaakt zijn.

Ze geloven niet in Jezus als een mens van God. Ze geven een advies als van buitenstaanders. Zo is dat wel vaker: hoe verder je van iemand af staat, hoe minder je elkaars leven deelt, hoe makkelijker het is om adviezen te geven.

Nu is het altijd wel een heikel punt, ook vandaag. Hoe maak je geloof aantrekkelijk voor degenen die er niet zo warm voor lopen? Moet je daarvoor een reclamebureau in de arm nemen, het bedrijfsmatig aanpakken, mensen vragen die er verstand van hebben hoe je zoiets doet, volgens de regels van marketing in reclame?

Moet je jezelf interessant maken? En raken mensen dan overtuigd? Is het dan ook geloof wat er ontstaat of doe je dan alleen iets aan de beeldvorming van de kerk?

Of kun je dat beter juist niet doen, maar er op vertrouwen dat geloof op een andere, eigen manier doorwerkt? Tussen mensen onderling, er op vertrouwend dat mensen aangeraakt worden als het er de tijd voor is? Dat je beter je oren en ogen kunt open houden om te zien of iemand er voor open staat. In ieder geval wil Jezus het niet op de manier die zijn broers aanbevelen, althans niet op dit tijdstip.

Jezus kan blijkbaar niet zomaar met zijn hele verhaal aan het licht komen.

Hij leeft, dat wordt duidelijk, uit andere bronnen dan zijn broers. Wat jullie in je leven doen daar hoeft je niet een signaal voor afwachten, het kan altijd, zo zegt Jezus.

Voor de gewone dingen van het leven is elke tijd goed, voor wat Jezus' taak is, niet. Over de gewone dingen van het leven is er meestal ook geen onverdraagzaamheid met de mensen. Je doet wat alle mensen doen. Waar Jezus voor op aarde is, dat zal stuiten op onverdraagzaamheid.

De wereld "haat" Hem - in de woorden van Johannes. Je kunt wel voor naamsbekendheid van Jezus zorgen, misschien wel zorgen dat er veel likes op Facebook komen, maar dat is nog wat anders dan dat je ook ontdekt wie Jezus voor mensen is.

Dat valt nauwelijks te organiseren, dat moet ontdekt worden, daar moet de tijd rijp voor zijn.

En daarom wil Jezus niet mee naar het Loofhuttenfeest. Mijn tijd is nog niet gekomen.

Op de bruiloft in Kana ging het ook op die manier. Toen Hij zei: 'Wat heb ik er mee te maken? Mijn tijd is nog niet gekomen!'

En toch ging Hij er wat aan doen toen de wijn oprakte. Dat is nu ook weer zo. Jezus zegt nee en doet ja. Hij gaat later toch naar Jeruzalem, maar dan incognito.

Naar het Loofhuttenfeest. Dat feest valt een half jaar na het Pesachfeest, Pasen.

Ook voor dit feest trekt men op naar Jeruzalem.

Zeven dagen is het feest, men woont in hutten die gebouwd worden van takken en loof. Zo ervaren de mensen het onzekere leven in de woestijn weer aan den lijve.

Dat ze - ondanks een dreigende omgeving - een thuis hebben bij God. Tussen de bladeren door zien ze in de nacht de sterrenhemel. En weten: God bewaart zijn mensen, ook nu, net als toen in de woestijn.

Want; een kwetsbaar en afhankelijk bestaan - hoe houd je het vol? Hoe blijf je overeind in een wereld die voor jou als een woestijn is?

Het zijn de steeds terugkerende vragen van het volk van God, van gelovigen.

Hoe houden we stand?

Hoe blijven we trouw aan ons geloof?

Dat is nu ook heel actueel.

We hoeven alleen maar te denken aan alle onrecht en geweld dat we om ons heen zien.

Aan hoe er wordt omgegaan met vluchtelingen, ook in ons eigen land.

Aan hoe lang het duurt voordat er een nieuw kabinet is, terwijl de problemen zo groot zijn, van de klimaatverandering, de woningbouw, de arbeidsmarkt en de groeiende ongelijkheid.

We kunnen denken aan hoe vaak het eigen belang voorop staat, terwijl het zou moeten gaan om naastenliefde.

In deze tijd van onrust en oordelen is het niet altijd gemakkelijk om je zelf te laten zien en trouw te blijven aan waar het om gaat: liefde en vertrouwen, recht doen aan je medemens.

Ook Jezus ervaart dat van heel dichtbij.

Zijn broers geloven niet in Hem, ook dat wordt vaker verteld.

Dat ongeloof van zijn broers is niet de enige weerstand waar Jezus mee te maken heeft.

Onder het verhaal van vandaag zindert de spanning: Mensen in Jeruzalem willen Jezus doden.

Er staat iets te gebeuren, dat is duidelijk.

Maar wanneer?

Als lezer houd je de adem in voor wat er gaat gebeuren.

Want uiteindelijk gaat Jezus toch naar Jeruzalem.

Niet openlijk, maar ‘in het geheim’, staat er.

Het moet in ieder geval geheim blijven voor de Joodse leiders die Hem willen doden.

Maar halverwege het feest zal Jezus toch in de tempel de mensen toespreken.

Is de dreiging dan voorbij?

Het lijkt alsof het even veilig is.

Het is een wankel evenwicht: laten de leiders Jezus nu met rust of toch niet? Zo zal de situatie voor Jezus voelen. Hij moet leven met spanning en onzekerheid.

Wat een spanning op dit Loofhuttenfeest: dat feest waarbij mensen in een hut met een bladerdak gedenken dat God zijn volk beschermde in de woestijn.

Op het Loofhuttenfeest mag je een thuis bij God vinden, ook al is de wereld dreigend om je heen.

Je hebt een dak boven je hoofd, maar wel een schamel dak.

Jezus weet precies hoe dat voelt.

Hij moet leven met spanning en onzekerheid.

Jezus is verbonden met God, en spreekt namens God, maar dat zien de mensen niet die Hem willen doden.

Toch heeft Jezus de moed om zichzelf te laten zien.

En op de laatste dag van het Loofhuttenfeest zal Jezus zeggen: ‘Laat wie dorst heeft bij mij komen en drinken!’

Dat kan ons de moed geven om net als Jezus onszelf te laten zien en te leven uit Gods liefde.

Zo kunnen wij zelf een bron van liefde worden voor elkaar en voor anderen.

Zodat er in onze wereld, in onze omgeving iets zichtbaar wordt van Gods koninkrijk van vrede en recht.

In het vervolg van onze lezing komt Jezus tevoorschijn vanuit de verborgenheid en gaat toch naar de tempel om daar onderricht te geven.

Wat opnieuw tot discussies en vijandigheid leidt.

Maar Jezus houdt vast aan zijn boodschap, blijft trouw aan zijn opdracht om Gods Woord te laten klinken en Gods trouw te laten zien.

Misschien mogen we onze situatie als kerk en gelovigen daaraan spiegelen. Herkennen we iets van onze situatie?

Ook wij zien soms een onverschillige, afwijzende en soms zelfs vijandige wereld.

Waarin wij maar een kleine groep vormen. Misschien soms bijna verborgen aanwezig zijn.

En zou het misschien kunnen zijn - dat we in die herkenning / inspiratie vinden om, in navolging van Jezus, toch aanwezig te zijn.

En het zal voor ons vaak als een uitdaging voelen om als kerk in de samenleving onze stem te laten horen, om ook persoonlijk voor de mensen om ons heen te laten zien en horen wie God voor ons is, wat geloof en geloven voor ons betekent.

En toch: ook in óns kan Gods liefde zichtbaar en hoorbaar zijn.

Ook wij moeten leven met onzekerheid en angst, soms wordt ons leven bedreigd door ziekte en verdriet, zorg over ons bestaan, over de toekomst.

Dat we in dat alles een thuis kunnen vinden bij God,
een thuis bij elkaar, hier in de kerk .

Dat we zo de liefde en de vrede die we hier ervaren
ook weer kunnen doorgeven aan de mensen om ons heen.

Zoals we zullen zingen:

Maak ons een huis van levende stenen, schuilplaats door God gebouwd.

Loosdrecht, Gereformeerde Kerk ds. Hillegonda Ploeger